

Set

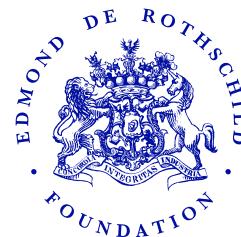
סֵט/רָוְתְּשִׁילְד

מרכז אדמונד רוטשילד
The Edmond de Rothschild Center
זה רוטשילד

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום ולטיפוח אמנותיות ומעצבות.ים לאחר סיום לימודי המ.ן הגבויים בתחום האמננות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ליזמות.ים בראשית דרכם.

يعمل مركز إدموند دى روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين. ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين. ات في بداية مسيرتهم.ن.

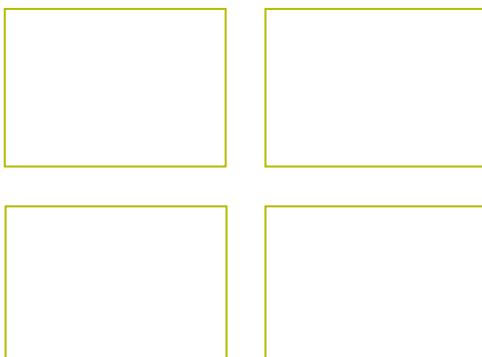

מרכז אדמונד דה רוטשילד
مركز إدموند دى روتشيلد
The Edmond de Rothschild Center

טל ארץ אוצר טל אירז
أمين المعرض
أوزרת مشنة دانة جوتמן
مساعدة أمينة المعرض данا غوتمان

Set ■ موقع تصوير ■ ٥٥

פרקו את הדפים והרכיבו את הדימויו.
הצמידו אותו לקיר כסט למצלמת הרשות שלכם
فكروا الكراس ورُكِّبوا الصورة. أصْقِوْهَا عَلَى الحائط كإطار
لكاميرا الإنترنت

بين الأحجام المختلفة التي يعني بها معرض التصميم، وإلى حد ما للمعارض الفنية أيضاً، فإن حجم الحيز الداخلي كُلّ ينضمن أشياء، أحداً، بسبأ، وعلاقات متباينة، يبدو هاماً أكثر من أي وقت مضى. فهذه الفضاءات تحوي التخصصات كلها – من الشاعري إلى العملي، من المبني إلى الجسم، ومن الساكن إلى الأدائي.

إن حضور هذه الأمور كلها ومدى تأثيرها يتزايدان حين ننظر إليها بالطريقة التي تستهلك فيها هذه المساحات والأعمال اليوم: من خلال عدسة الكاميرا، وبشكل متزايد باطراد. يعني ذلك أن اللقطة، والإمكانات الجسدية والأدائية التي تتيحها، تت渥د، ويرسم حد واضح بين الظاهر (الكاميرا) وبين ما هو بعيد عن العين، الأنظمة التي تتيح الصورة المعروضة.

أو بكلمات أخرى: بين النظرة الموجّهة والمفسّر عليها وبين القراءة الحرّة للفضاء عبر العين البشرية. أمست الفضاءات الداخليةمنذ وقت طويل، وبأكثر إثارة منذ الكورونا، موقع تصوير – سينمائية أو مسرحية – تتيح لا مجرد إعادة التفكير في صورة الفضاء مقابل تفعيله، بل كذلك في حرّة الانشغال بما هو مُذهب، تحدي الأحجام والمقاييس، التشكيك في القوانين الفيزيائية، وتمكين الثقافة من أن تقوم بعملها – تخيل الإمكانيات.

يسعى المعرض "موقع تصوير" إلى فعل ذلك بالضبط. فقد دعيت أربع مجموعات من الفنانين والمصوريين إلى العمل داخل أربعة مواقع تصوير – فضاءات داخل الحيز – فيها الحاطن الرابع مكشوف، وأمامهم كamera وبip وشاشة. تمعن هذه الأعمال النظر في ما هو داخل موقع التصوير وما هو خارجه، في التجربة التي أرادوا إنتاجها وما يفجّلها، في ما تراه العين البشرية، وما تريد عين الكamera – وجهة نظر المبدع – أن تنتبه إليه.

يسعى المعرض إلى صقل وصباغة حوار تصمييمي وفني عابر للتخصصات – حوار يطرح أسئلة عن الفضاء والجسم، عن ثنائية الأبعاد وثلاثية الأبعاد، عن الحقيقية والمتحيّل وعن المعرض والأداء.

מבין קני המידה השונים בהן עוסקות תערוכות עיצוב, ובמידה מסוימת גם תערוכות האמנויות, קנה המידה של חלל הפנים כמכלול של פרטיהם, התחרחותוות, פרופורציות וחיסוי גומליו, נדמה רלבנטי מאי פעם. חלים אלה מנקיים אליהם את כל הדיסיפלינות כולם – מהפואטי לשימושו, מהמבנה אל האובייקט, ומהסתמי אל הפורמיטיבי.

nochחותם ומידת השפעתם של כל אלו מתעצימים כאשר אנו מתבוננים באופן בו מרחבים ועובדות אלו נוצרות כולם: מבעד לעדשת המצלמה, ובאופן הולך וגובר. כולם שהפרויום, והאפשרויות הפיזיות והפרופורמיות שהוא זמן מתהדקתו, וכן גבול ברור נמתה בין הנראיה לעזיו (המצלה) ולמה שנמצא הרחק ממנו העין, המרכות שמאפשרות את הדמיוי המוצג. או במילים אחרות: בין המבט הנשלט והמכoon, לкриאה החופשית של החלל דרך העין האנושית. חללי הפנים כבר מזמן, ובאופן מורגן מאז הקורונו, הפכו לסטים – ספק קולונאים, ספק תיאטרליים – המאפשרים לא רק מחשבה מחדש על דימוי החלל אל מול הפעלתו, אלא גם על החופש לעסוק בfantasy, לאתגר את קני המידה, לערער את חוקי הפיזיקה, ואפשר לתרבות לעשות את שהיא עשו – לדמיון אפשרויות.

התערוכה "סט" מבקשת לעשוט זאת בדוחה. ארבע קבוצות אמנים ומעצבים הזומנו לפלול בתחום ארבעה סטים – חללים בתחום החלל – בהם הקיר הרבישיש חשור, ומולם מצלמת רשות ומוניטור. עבודות אלו מתבוננות על מה שבתוך הסט ומה שמוחץ לו, על החוויה שהם ביקשו לייצר ועל מה שמשמעותו איתה, על מה שהעין האנושית זואה, ועל מה שעוזן המצלה – נקודת מבטו של היוצר – מבקשת שנשים לב אליו. סט מבקשת להגדד ולסח שיח יעוזבי ואמנותו חזקה דיסיפלינות – צזה ששולש שאלות על חלל ואובייקט, על זו מימד ותלת מימד, על אמיטוי ומדומין ועל תערוכה ופרפורמנס.

ملحمامي

إصبع في العين

الكاميرا هي أداة لالتقاط الضوء. فعبر محنتن تقوم الكاميرا بالتقاط فوتوغرافيا فائقة الصغر من الواقع الذي مقابلها وتترجمها إلى صورة.

تعرض "إصبع في العين" إمكانية لتكوين حاجز بين الكاميرا والصورة. عبر شعاع ليزر، يتجول في الفضاء ويصطدم من حين إلى آخر بمحنتن الكاميرا مباشرة. يحرق الضوء المركّز مجسّات الكاميرا حرفيًا، والتعبير عن الدمار البطيء في الصورة المنقوله يكشف ويختبر مادية الكاميرا بمرگباتها كافية. طوال فترة المعرض، تتغيّر الصورة بينما تحترق المجسّات زويّداً رويداً، بحيث تبتّ الكاميرا عمليّة دمارها التناطري بالتوازي مع وجهة نظرها السلبية.

اصبع בעין

מצלמה היא כלי לכידת אורה. באמצעות חישון היא תופסת פוטונים צעירים מהמציאות שמולה ומטרגמת אותם לתמונה.

"اصبع בעין" מציעה אופציה ליצירת חיז' בין המצלמה לתמונה: באמצעות קרון לייזר שמשתמש במצלמה המרכז של הליזר שורף באופן פיזי את חישוני המצלמה ובויטוי הפרס האיטי בתמונה המשודרת חושף וממחיש את החומריות של המצלמה על כל מרכיביה. לאורך כל תקופה התערוכה, התמונה משתנה בעקבות שהחישונים נשרפים לאותם, כך שהמצלמה משדרת את תהליך הריסתה האנלוגית במקביל לנקודת מבטה הפיסיונית.

ليس هذه بلاطة

روني بن بورات

ليست هذه بلاطة، مثلها مثل الكاميرا، هي أداة في وسعها أن تعكس الواقع، ولكنها تستطيع أيضاً أن تشوهه وتشوهه. في المرأة والكاميرا على حد سواء هناك إمكانيات اللالعب، الخداع البصري، والخداع المكاني.

"ليست هذه بلاطة" عمل إجلال لشريالية جورجيو دي شيريكو ورينيه ماغritte وتشكيكهما في مفهوم المكان وصورة الصورة. عبر وضع مرايا بزوايا معينة تكون خدع مكانية، شريالية، بحيث يصلع بلاط حتى صالة العرض إلى أعلى ويغلق على المشاهد، مُكווּضاً فضاءً جديداً من التشوشين. الفجوة بين الواقع المشاهد الجاني وبين ما يعرض على الشاشة يصدق التوتر بين وجهة النظر المتغيرة للمشاهد، الذي يمكنه أن يختبر موقع التصوير نفسه بشكل مختلف وينظر إلى ما وراء شاشة الخدعة، مقابل وجهة النظر المفروضة والمطلقة للكاميرا وللفنانة.

זו לא מרצפת

روني بن פורת

הamera, כמו המצלמה, היא כלי שיכול לשחק מציאות אבל גם לשבש וליעזר אותה. בזו כמו בזו קיימות אפשרות של משחקים, אשליות אופטיות, אשליות מרחב ויצירת מניפולציה.

"זו לא מרצפת" היא עבודה מחווה לסוריאליזם של ג'ורג'יו דה קויריקו ורנה מגירות וערורם על תפיסת המרחב ועל אמיתות הדימוי. דרך הצבת מראות בزواית מסוימת נוצרת אשליה מרחובית, סוריאליסטית, שבה המרצפות של חלל הגריה עולות מעלה וסגורות על הצופה ומיצירות חלל חדש של שיבוש. הפער בין המציאות של הצופה מהצד לו שמוסגת במוניור דרך עדשת המצלמה מחדד את המתוח בין נקודות המבט המשותנה של הצופה, אשר יכול לחוות את אותן הסט בצד זה והצד השני אל מאחוריו מסך האשליה, אל מול נקודות המבט הכהפואה והמוחלטת של המצלמה ושל האמנית.

"حمراء" جال شيرير وعبدو سيدى
المرأة، مثلها مثل الكاميرا، هي أداة في وسعها أن تعكس الواقع، ولكنها تستطيع أيضاً أن تشوّهه وتُشوّهه. في المرأة والكاميرا على حد سواء هناك إمكانيات التلاعب، الخداع البصري، والخداع المكاني.

"ليست هذه بلاطة" عمل إجلال لشريالية جورجيو دي شيريكو وربئله ماغريت وتشكيكهما في مفهوم المكان وصخة الصورة. عبر وضع مرايا بزوايا معينة تكون خدع مكانية، شريالية، بحيث يصعب بلاط حيز صالة العرض إلى أعلى ويغلق على المشاهد، مُكْوِّفاً فضاءً جديداً من التشويش. الفجوة بين الواقع المشاهد الجانبي وبين ما يُعرض على الشاشة يُضيق التوتر بين وجهة النظر المتغيرة للمشاهد، الذي يمكنه أن يختبر موقع التصوير نفسه بشكل مختلف وينظر إلى ما وراء شاشة الخدعة، مقابل وجهة النظر المفروضة والمطلقة للكاميرا وللفتاة.

A.1 باربرا كيسيل وشيري سكليم

يعرض "A.1" اختياراتاً تجريبياً ينشئ حيزاً بين المعلوم والمجهول عبر المفهوم الحسي. إن الانشغال بحيز أوسط، بين الحقيقة وال幻، بين الجلي والخفى، بين العدسة والصورة التي تُبَثُّ، وبين الحميمية الشخصية والناظرة الخارجية، يدرس واقعاً متعدد الأبعاد يمكنه أن يتواجد فقط عبر المشاركة الفاعلة للمشاهد.

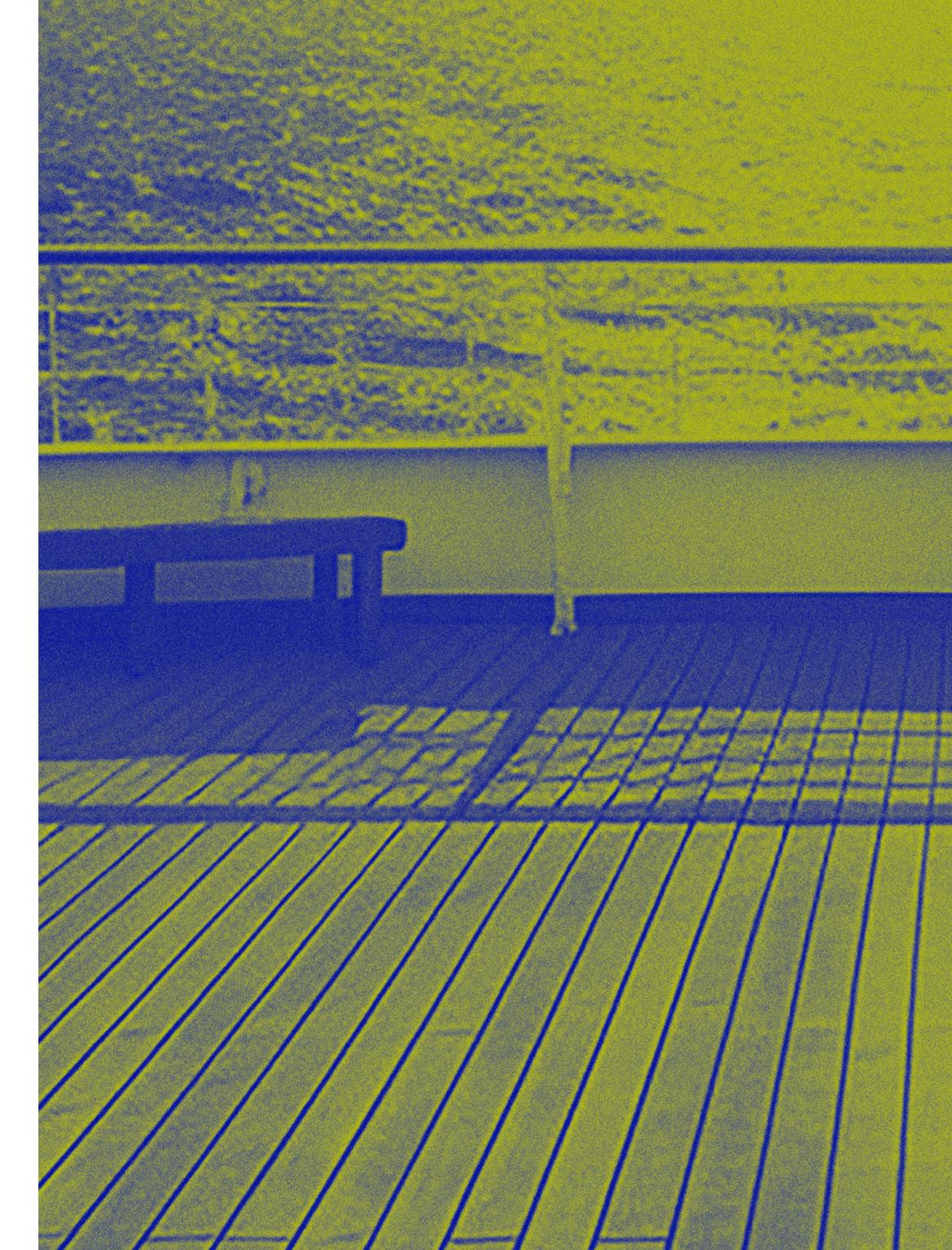
هكذا تتطلب التنصية تفانياً: حين تكون العينان مغمضتين، يمكن التمعن في الداخل.

adolim גל שיר ויעידן סיידי
כל شهول ומחירות המשבר האקולוגי החמור שכדור הארץ נתנו בו, נעלמים צמחים רבים מעל פני האדמה, כלא היו, מותרים אחרים מערכת אקולוגית פצועה, וגענוגים ליוופו עשיר ומוגון.
מ��ור כ-2400 מיני צמחים מקומיים הקיימים בישראל, 434 נמצאים בסכנת הכחדה. צמחים אלה נקראים בפי אנשי המczou צמחים "adolim". 36 מהם כבר נכחדו.
העבודה "adolim" מאפשרת הצצה אל העתיד, אל התרחיש הפוטמי ביזור, בו עוד ועוד צמחים יתייבשו, יונבלו ובסופו של דבר יעלמו. המצלמה, שתפקידה לתפוס את המציאות כפי שהיא ולשמר את הרגע היפה, פועלת כאן כגל חום. מפשיטה את הצמחים מפרקתם ומותירה אחריה רק גבעולים יבשים.

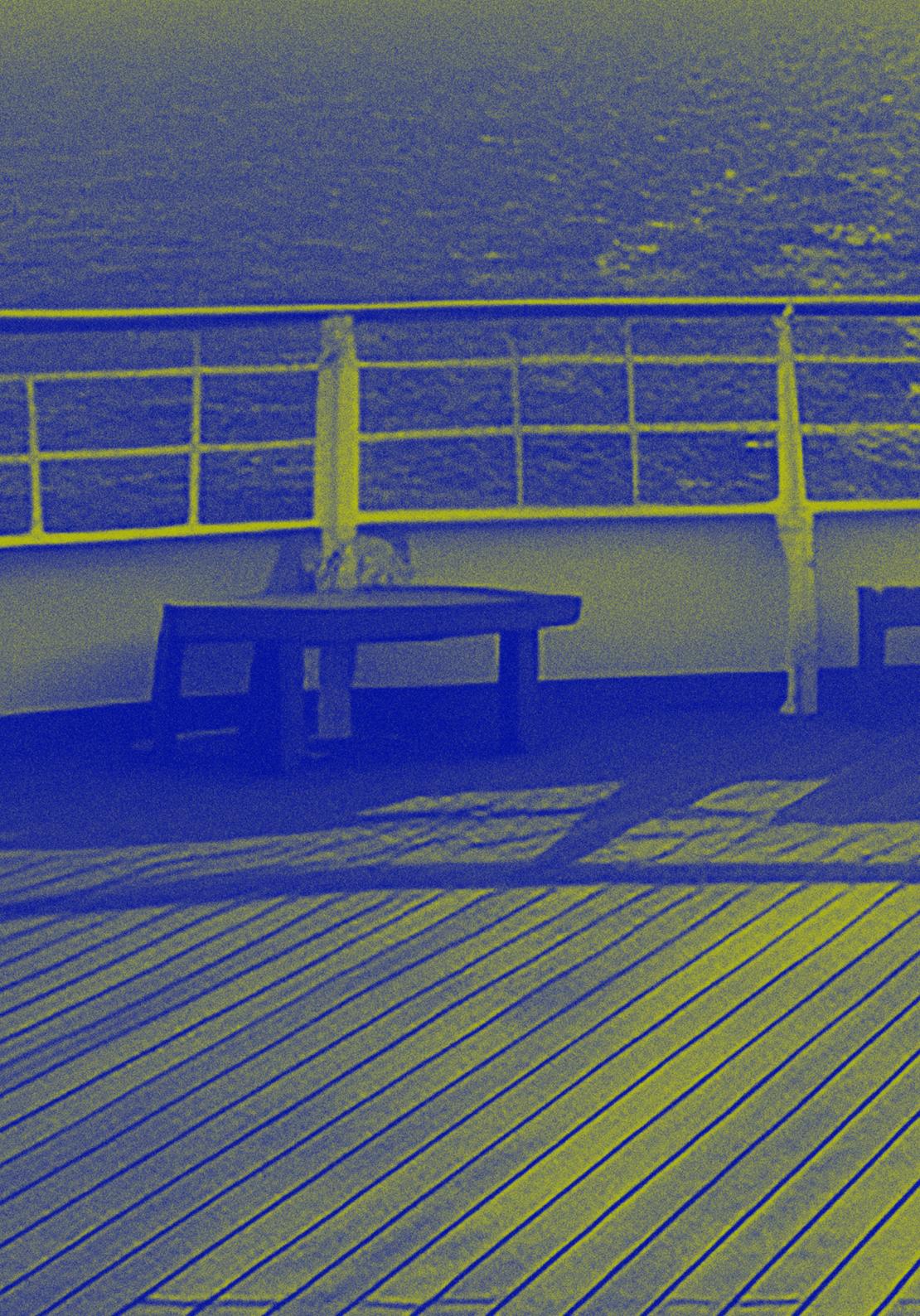
A.1 ברברה קיסיל וشيرי שקלים

"A.1" מציע חוויה אקספרימנטלית המייצרת מרחב בין המודע ולא מודע דרך התפיסה החוששית. העיטוק במרחוב ביןיהם, שנמצא בין מציאות לחולם, בין הגלוּי לנסתור, בין העדשה לתמונה המשודרת ובין האינטימיות הפרטית למבט החיצוני, בחוץ מציאות רב מימדיות אשר יכול להתקיים רק מדרך מעורבותו האקטיבית של הצופה.

כך מבקש המיצב התמסורת: כשהעינויים עצומות, אפשר להתבונן פנימה.

Reds ■ Gal Sharir and Idan Sidi

As the severe ecological crisis on Earth exacerbates, many plant species are disappearing from the face of our planet as if they were never there, leaving behind a wounded ecosystem and a longing for rich and diverse beauty.

Of approximately 2,400 plant species native to Israel, 434 are endangered. In the professional jargon, these are referred to as "red" plants; 36 of them have already gone extinct.

Reds offer a glimpse into the future, its worst-case scenario, in which more and more plants dry out, wither away, and eventually disappear.

Here, the camera, whose role is to capture reality as it is and preserve the beautiful moment, acts as a heat wave, stripping away the plants' flowers and leaving behind only dry stems.

A.1 ■ Barbara Kisil and Shir Shkalim

"A.1" is an experimental experience which creates a space between the conscious and the unconscious through sensory perception.

By focusing on an intermediate space that lies between reality and dreams, between the overt and the covert, between the lens and the transmitted image, and between intimate privacy and the external look, this work examines a multidimensional reality that can only exist through the viewer's active engagement. Thus, the installation asks for the viewer's full devotion:

When eyes are shut, it is possible to look inward.

A Poke in the Eye ■ Milchamami

A camera is a light-capturing device. Using a sensor, it snaps tiny photons from the reality in front of it and translates them into a picture.

"A Poke in the Eye" offers to create a buffer between the camera and the image by using a laser beam that travels through space, periodically hitting the camera sensor directly. The laser's ultra-focused light physically burns the camera's sensors. The manifestation of their slow destruction in the transmitted image reveals and illustrates the materiality of the camera and its components.

This Is Not a Floor Tile ■ Roni Ben Porat

The mirror, like the camera, can reflect reality but also disrupt and distort it. Both harbor a potential for playfulness, optical illusions, illusion of space, and manipulation.

This Is Not a Floor Tile is a tribute to Giorgio de Chirico and René Magritte's surrealism and their challenging of the perception of space and the truth of the image. The placement of mirrors at a certain angle creates a spatial, surreal illusion, in which the tiles of the gallery's space rise up, closing in on the viewer and creating a new space of disruption.

Throughout the duration of the exhibition, the image changes as the sensors slowly burn down, so that the camera is actually transmitting its analog destruction in parallel to a passive point of view.

The gap between the reality seen from the side and that shown on the monitor through the camera lens sharpens the tension between the changing perspective of the viewer, who can experience the same set in a different way and peek behind the curtain of illusion – and the forced and absolute point of view of the camera and the artist.

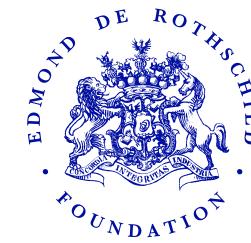

Of all the various scales addressed by design exhibitions, as well as, to some extent, art exhibitions, the scale of the interior space as a set of details, occurrences, proportions, and interactions, seems more relevant than ever. Such spaces encompass all the disciplines – from the poetic to the practical, from the structure to the object, from the static to the performative.

The presence and influence of all of these are amplified when we consider the way in which such spaces and works are consumed nowadays: Through the camera lens, and in an intensifying manner. Thus, the frame – and the physical and performative possibilities it summons – sharpens, and a clear boundary separates the visible (through the camera) from that which is out of sight, the systems enabling the visual image. In other words: The controlled and directed gaze from the free-ranged reading of the space by the human eye. Gradually through the past years, and increasingly since the pandemic, interior spaces have turned into sets – almost cinematic or theatrical – that allow not only to rethink the image of the space vis-à-vis its use, but also the freedom to engage in the fantastic, to challenge the scales, to dispute the laws of physics, and to enable culture to do its thing – imagine possibilities.

That is exactly what the exhibition **Set** seeks to do. Four groups of artists and designers were invited to work in four sets – spaces within the space – with an exposed fourth wall, facing a web camera and a monitor. Their works examine what is on the set and what is off it, the experience they are trying to create and what activates it, what the human eye sees, and what the camera lens – the artist's point of view – asks us to pay attention to.

Set aims to refine and articulate a cross disciplinary design and artistic discourse – which asks questions about space and object, about the two-dimensional and three-dimensional, about the real and imagined, and about exhibition and performance.

מרכז אדמונד דה רוטשילד

مركز إدموند دي روتشيلد

The Edmond de Rothschild Center

Set

موقع تصوير

ט

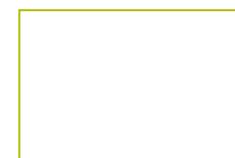
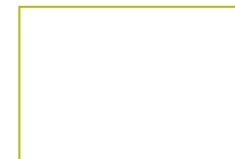
Curator

Tal Erez

Associate Curator

Dana Gutman

Disassemble this booklet and assemble the image. Attach it to the wall as your webcam set.

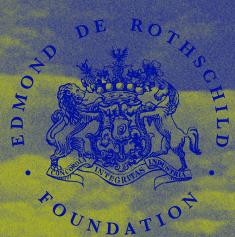

Address:
Rothschild Blvd. 104, Tel Aviv-Yafo

Website:
www.edrcenter.com

Instagram:
edrcenter@

Set\יתן

מרכז אדמונד רוטשילד
The Edmond de Rothschild Center
הה רוטשילד

